

## Arrest

nr. 56 405 van 22 februari 2011  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BACKER en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bent u een Koerd afkomstig uit Sanandaj en heeft u de Iraanse nationaliteit. U stamt uit een familie van politiek actieve Koerdische nationalist. Twee broers, I. (...) en J. (...), waren peshmerga (strijder) voor de Koerdische Democratische Partij (KDPI) en brachten een tijd in het kamp van de KDPI in Irak door. I. (...) verblijft momenteel in Noorwegen en J. (...) is een natuurlijke dood gestorven in Irak. Ook uw schoonbroer F. R. (...), de echtgenoot van uw zus F. A. (...) (O.V.: 6.344.134), was een strijder in Irak. Als gevolg van de activiteiten van uw broers stond uw familie erg onder druk van de Iraanse autoriteiten. Zo kreeg de hele familie een uitreisverbod en werden*

jullie geboorteboekjes (shenasnameh) gedurende een bepaalde tijd geconfisqueerd. Tevens moest u zich meermaals melden bij het Ministerie van Inlichtingen (Ettela'at) voor ondervraging, de eerste maal op de leeftijd van 11 jaar. Naarmate u ouder werd duurden de detenties steeds langer, tot twee à drie dagen. U werd er ondervraagd over de Koerdische partijen, de activiteiten van uw broers en onder druk gezet om niet hetzelfde pad te bewandelen. Twee maal werd er een rechtszaak tegen u opgestart. De eerste maal in het najaar van 1384 (Perzische kalender; stemt overeen met 2005 volgens de Gregoriaanse kalender). Toen werd u gearresteerd wegens uw publiek gedrag en beschuldigd van het brainwashen van jonge kinderen. U kwam er van af mits het ondertekenen van een belofteverklaring. Later, tijdens uw legerdienst, viel u een officier aan die u beledigde. Daarop werd u door een zestal andere soldaten in elkaar geslagen. U diende een klacht in tegen deze officier, maar zonder succes. Daarop werd u in beschuldiging gesteld voor de Revolutionaire Rechtbank van uw thuisstad Sanandaj, maar u kreeg geen verlof om deze rechtszaak bij te wonen. U werd er beschuldigd van banden met verboden Koerdische partijen, maar werd begin 1385 (voorjaar 2006) enkel voorwaardelijk gestraft. U werd wel veroordeeld tot het betalen van een boete van 300.000 Tomàn. Tijdens uw legerdienst raakte u bevriend met ene M. R. (...). Hij is eveneens een Koerd uit Sanandaj en stamt uit een Baha'i familie. Hij introduceerde u geleidelijk aan in het geloof van de Baha'i. Na afloop van uw legerdienst hielden jullie contact en bezocht u diverse bijeenkomsten van een Baha'i gemeenschap in Sanandaj, onder leiding van ene A. (...). De laatste keer was op 15/11/1386 (4/2/2008) in het huis van de familie S. (...) Kort na deze bijeenkomst werd u door M. R. (...) opgebeld. Hij zei u dat de ordediensten een razzia hadden gehouden bij de familie S. (...) en dat drie leden van de familie werden gearresteerd. Die dag zelf dook u onder bij een oom in het dorp Naisar. Daar verbleef u een periode van drie dagen, in dewelke de Iraanse ordediensten nog tweemaal uw huis binnenvielen op zoek naar u. Later vernam u via A. (...) dat M. R. (...) eveneens was opgepakt. Hij werd toen evenwel vrijgelaten. Nadien zou hij echter nog een tweede maal zijn gearresteerd en uiteindelijk veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf van één jaar. Vanuit Naisar besloot u het land te verlaten. Vanuit de grensstad Marivan trok u met een aantal smokkelaars naar Irak. Eens in Irak ging u met een tussenstop in Syleimania naar Koya. In Koya kwam een kennis van uw broer I. (...), ene K. A. (...), u oppikken en bracht u naar het kamp van de KDPI, net buiten Koya. U verbleef er eerst twee tot drie maanden in de 'Paziresh' - het ontvangstgedeelte in het kamp - alwaar u grondig werd gescreend. Op 5/2/1387 (24/4/2008) vatte u de opleiding aan om peshmerga te worden. Minder dan twee maand later was deze afgerond. U verbleef nog een tiental dagen in het kamp en verliet vervolgens op 24 of 25/4/1387 (15 of 16/7/2008) Irak. U keerde de KDPI de rug toe omdat u in feite nooit echt lid wilde worden van de partij, maar er louter tijdelijk onderdak had gezocht. Bovendien wilde u vermijden dat uw familie die in Iran was achtergebleven en er herhaaldelijk werd ondervraagd over u nog verder onder druk zou worden gezet a.g.v. uw activiteiten in Irak. In Turkije reisde u naar Istanbul, waar u een maand tot anderhalve maand verbleef in de straat Aksaray. Vanuit Istanbul trok u naar de stad Aksaray. In Turkije leefde u meer dan een jaar onder een valse Turkse identiteit en werkte u in het zwart. Op 24/6/1388 (17/9/2009) vertrok u naar Europa, met de bedoeling uw broer in Noorwegen te vervoegen. U reed mee in de laadruimte van een vrachtwagen en kwam een tiental dagen later in België aan. Hier vroeg u op 25 september 2009 asiel aan. Ook na uw vertrek uit Iran zouden de Iraanse ordediensten u nog enkele malen bij u thuis zijn gaan zoeken. Na uw aankomst in België nam u hier een aantal keer deel aan een bijeenkomst van de KDPI en enkele manifestaties tegen het Iraanse regime. U wenst niet naar Iran terug te keren omdat u vreest er de doodstraf te zullen krijgen wegens uw bekering van de islam tot het Baha'ïsme, omdat u vreest ook gestraft te zullen worden voor het illegaal oversteken van de Iraanse grens bij uw vlucht naar Irak, en omdat u tevens problemen vreest ten gevolge van uw deelname in België aan een aantal activiteiten van de KDPI tegen het Iraanse regime.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw geboorteboekje (shenasnameh), een faxkopie van uw afzwaaikaart van het leger, een attest d.d. 28/7/1380 (20 oktober 2001) van de sportschool als bewijs dat u drie jaar middelbaar onderwijs heeft voltooid, een attest d.d. 24/1/1384 (13 april 2005) ter staving van de stopzetting van uw studies in het technisch onderwijs, een schoolrapport d.d. 16/6/1388 (7 september 2009) met uw schoolresultaten voor het tweede semester van het schooljaar 1383-1384 (2004-2005), drie attesten van diverse worstelkampioenschappen waaraan u op school heeft deelgenomen, een faxkopie van een attest d.d. 18 januari 2010 van het KDPI-hoofdkwartier in Parijs waarin bevestigd wordt dat u sympathisant bent van de partij, een lijst van Koerdische martelaren uit de periode 1991-1997, een Baha'i-lidkaart uitgereikt op 16 juli 2010 door de Nationale Geestelijke Raad van de Baha'is van België te Brussel, twee publicaties van de Baha'i, twee prints van foto's op facebook waarop u te zien bent tijdens een deelname aan een manifestatie tegen het geweld in Iran, en zes digitale foto's van uw aanwezigheid bij een activiteit van de KDPI.

## *B. Motivering*

*Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.*

*Vooreerst dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in het kamp van de KDPI in Koya, Irak. U legt van dat verblijf, de opleiding die u er volgde en uw aanstelling als peshmerga (strijder) geen enkel begin van bewijs neer. U verklaarde een document te hebben ontvangen dat u de partij hebt verlaten, maar dat u dat in Turkije bent kwijtgeraakt (CGVS 23/3/2010 p.11, 18). U verklaarde voorts de opleiding tot peshmerga te hebben afgerond en een peshmerga te zijn geweest, maar geen peshmergakaart te hebben gekregen omdat u niet lang genoeg in het kamp bent gebleven (CGVS 23/3/2010 p.13). Deze verklaringen voor het ontbreken van enig formeel bewijs van uw betrokkenheid bij de activiteiten bij de KDPI in Irak zijn alles behalve aannemelijk. Bovendien wordt er op het attest dat u vanuit Parijs werd gefaxt geen enkele vermelding gemaakt van uw verblijf in Irak. Het document vermeldt enkel dat u een louter sympathisant bent van de partij. Voor het overige heeft dit document, een fax uit het hoofdkwartier van de KDPI in Parijs, een uiterst gesolliciteerd karakter, waardoor het uw betrekkingen met de KDPI al evenmin kan staven. Verder zijn er een aantal merkwaardigheden op te merken in uw verklaringen waardoor de geloofwaardigheid van uw vermeende verblijf in Koya nog meer op de helling komt te staan. Vooreerst had u geen idee van de wisselkoers van de Iraakse dinar tegen de Iraanse rial (CGVS 23/3/2010 p.8). Tevens was u niet op de hoogte van het bestaan van een televisiezender die uitzendt uit dit kamp, Tiskh TV, of van concrete nieuwsfeiten die zich tijdens uw verblijf in Irak zouden hebben voorgedaan (CGVS 23/3/2010 p.14-15). Bovendien verklaarde u wel peshmerga te zijn geweest, maar geen lid van de KDPI (CGVS 23/3/2010 p.13). Deze volgorde van lidmaatschap staat haaks op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat enkel leden van de KDPI na een grondige veiligheidsscreening strijder kunnen worden. Uit deze vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u onwaarachtige verklaringen hebt afgelegd m.b.t. uw betrokkenheid bij de KDPI of uw verblijf in het kamp in Koya. Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling te staan. Bovendien kan evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen helemaal niet in contact te hebben gestaan met uw zus en schoonbroer, F. A. (...) en F. R. (...) (O.V.: 6.344.134), die reeds sinds 4 november 2008 in België verblijven en hier erkend werden in de hoedanigheid van vluchteling. U verklaarde herhaaldelijk dat u uw zus niet hebt gezien in Turkije en dat u niet wist dat zij in België verbleef. U zou problemen met uw schoonbroer hebben gekend en daarom geen contact met hen hebben onderhouden. U zou na uw aankomst in België maar via-via zijn te weten gekomen dat zij ook in België verblijven (CGVS 7/1/2010 p.6-7, p.13; 23/3/2010 p.4, p.20). Uw verklaringen hieromtrent zijn echter incoherent. Aanvankelijk verklaarde u in Turkije 14 maanden in de stad Aksaray te hebben verbleven (CGVS 7/1/2010 p.14). Geconfronteerd met de vaststelling dat u dus enige tijd met uw zus in dezelfde stad moet hebben verbleven, veranderde u uw verklaringen en beweerde u eerst in de wijk Aksaray, rond de Aksaraylaan, in Istanbul te hebben verbleven en vervolgens in de stad Aksaray, waardoor jullie elkaar nooit zouden hebben gezien (CGVS 23/3/2010 p.4). Deze verklaringen zijn echter in tegenstrijd met uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken, alwaar u verklaarde vóór uw verblijf in Aksaray maar één week in Istanbul te hebben verbleven bij een kennis (DVZ-vragenlijst vraag 34). Volgens die verklaringen hebt u wel degelijk een tijdlang in dezelfde stad als uw zus doorgebracht. In dit opzicht is het evenmin weinig aannemelijk dat u toevallig in België werd afgezet en pas na enige tijd te horen krijgt dat uw zus hier ook verblijft en erkend is als vluchteling. Ook op basis van deze bevindingen dient te worden vastgesteld dat u niet waarachtig bent naar de Belgische autoriteiten toe. Bovendien rijst hierdoor het vermoeden dat u een poging onderneemt om internationale bescherming te verkrijgen op basis van een combinatie van de elementen die uw zus en schoonbroer hebben aangehaald voor de Belgische autoriteiten. Het feit dat aan hen wel asiel verleend werd is echter een losstaand feit, dat louter op haar individuele merites dient te worden beoordeeld, en doet geen afbreuk aan de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u genomen wordt.*

*Immers, aan de waarachtigheid van de door u voorgehouden bekering naar het Baha'i-geloof dient al evenzeer getwijfeld te worden. Vooreerst dient ernstig getwijfeld te worden aan het document dat u ter staving van uw nieuw verworven religie hebt neergelegd. Het betreft hier een lidkaart van de Baha'i-gemeenschap in België. Echter, wanneer het Commissariaat-generaal dit document ter staving voorlegde aan de voorzitter van de Baha'i-gemeenschap in België werd onze vraag omtrent de authenticiteit van uw lidmaatschap ontwijkend beantwoord. Men stelde louter dat u zich met uw zus hebt aangeboden bij deze gemeenschap en dat uw burens in Iran Baha'i zouden zijn geweest. Echter, dit is niet in overeenstemming te brengen met uw eigen verklaringen. U hebt tijdens de drie gehoren op het Commissariaat-generaal nooit gesproken over uw burens. U verklaarde in contact te zijn gekomen met het Baha'i-geloof via een jongen die u leerde kennen tijdens uw legerdienst. Hij bracht u in contact met andere Baha'i, bij wie u na uw legerdienst uw geloof beleed. U had eerder al kennis genomen van*

deze religie via uw zus (CGVS 23/3/2010 p.21). Deze vaststellingen ondermijnen reeds ernstig de authenticiteit van uw bekering. Bovendien bent u erg profaan in uw beschrijving van de aantrekkingskracht die deze religie op u uitoefent. U verklaarde zich aangetrokken te voelen tot de gelijkheid tussen mannen en vrouwen die deze religie voorstaat en tot het belang van wereldvrede (CGVS 23/3/2010 p.21). De eenheid van God, religie en mensheid, centraal in de Baha'i-leer, kon u niet op een spirituele manier toelichten. U sprak over de eenheid van alle mensen als over het opheffen van landsgrenzen en het spreken van een universele taal (CGVS 23/3/2010 p.21 en p.26). U was tot op het moment van uw gehoor nog niet aan de basisboeken van de religie geraakt en had ze bijgevolg nog niet gelezen. U had daartoe ook geen opzoekingen gedaan via het internet, hoewel u er hier toegang toe had en verklaarde er informatie te hebben opgezocht over uw nieuwe religie (CGVS 23/3/2010 p.23-24). U verklaarde dat er twee soorten gebeden waren maar kon geen van die twee vlot opzeggen (CGVS 23/3/2010 p.25). Bij uw derde gehoor enkele maanden later verklaarde u dat er drie soorten gebeden waren, en kende er toen één van (CGVS 16/7/2010 p.4). U kende de maanden van de Baha'i kalender niet (CGVS 23/3/2010 p.25), kende het 'Jaar van de Dienstbaarheid' en het '19-dagenfeest' niet (CGVS 16/7/2010 p.13). U sprak wel van speciale bijeenkomsten van de Baha'i, maar die werden volgens uw verklaringen op onregelmatige basis georganiseerd, wanneer er bezoekers kwamen (CGVS 16/7/2010 p.6). U kende maar een drietal van de negen 'Heilige Dagen' (CGVS 16/7/2010 p.6) en kende maar een beperkt aantal namen van uw geloofsgenoten. De naam van uw leider/voorganger kende u evenmin volledig (CGVS 16/7/2010 p.6-7). U had ook geen weet van heilige plaatsen voor de Baha'i in Iran (CGVS 16/7/2010 p. 8-9). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan de authenticiteit van uw beweerde bekering en bijgevolg van uw bedoelingen waarmee u zich tot de Baha'i-gemeenschap in België hebt gericht.

Bijgevolg kan evenmin enig geloof gehecht worden aan uw betrokkenheid bij een groep Baha'i in Iran. Hierdoor is ook uw rechtstreekse vluchtaanleiding - u zou op de vlucht zijn geslagen nadat de Iraanse autoriteiten waren binnengevallen bij de familie S. (...), bij wie jullie als Baha'i geregeld bij elkaar kwamen - niet geloofwaardig. Deze bevinding wordt nog extra kracht bijgezet doordat u van deze inval tot op heden geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd. Bovendien is over deze zaak niets terug te vinden op het internet. Er kan nochtans van uitgegaan worden dat (de verontwaardiging over) een dergelijke zaak uitvoerig besproken wordt op aan het Baha'i-geloof gerelateerde websites, zoals gebeurt bij andere arrestaties. U was dan ook zeer vaag over de omstandigheden van deze inval en legde hieromtrent incoherente verklaringen af. Zo verklaarde u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat deze inval op 5/11/1386 (25/1/2008) had plaatsgevonden (CGVS-vragenlijst 26/10/2009 vraag 5). In uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken echter stelde u op 3/11/1386 (23/1/2008) Sanandaj te hebben verlaten naar Koya (DVZ-verklaring 12/10/2009 vraag 34). Bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aan dat de inval op 5/11/1386 (25/1/2008) had plaatsgevonden en dat u op 8/11/1386 (28/1/2008) het land hebt verlaten (CGVS 7/1/2010 p.16). Bij uw derde gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde u dan plots dat de inval op 15/11/1386 (4/2/2008) had plaatsgevonden (CGVS 16/7/2010 p.13). Bovendien wist u niet goed in wiens huis de inval plaatsvond, noch welke ordedienst deze inval uitvoerde en kende u de naam van de andere gearresteerde geloofsgenoten niet (CGVS 16/7/2010 p.13-14). U was dan ook niet zeker over hun lot of het lot van uw vriend en geloofsgenoot, M. R.(...) (CGVS 16/7/2010 p.15, 17). U verklaarde ergens gelezen te hebben dat hij tot één jaar is veroordeeld, maar legde daarover ook geen enkel begin van bewijs neer. U kon evenmin toelichten hoe de Iraanse autoriteiten van uw betrokkenheid bij deze groep op de hoogte zouden zijn, gezien zelfs de leider van de groep, ene A. (...), volgens uw verklaringen niet gearresteerd blijkt te zijn (CGVS 16/7/2010 p.14-15). Ook uw eigen (juridisch) lot voor de Iraanse autoriteiten kon u niet duidelijk uiteenzetten (CGVS 16/7/2010 p.15). Voorts kende u evenmin de namen van andere geloofsgenoten die door het Iraanse regime zijn gearresteerd. U verklaarde dat u dacht dat een vijftal belangrijke Baha'i twee jaar geleden werden gearresteerd, maar u kon zich ook die namen niet herinneren (CGVS 16/7/2010 p.16). Dat is op zich opvallend: er zijn inderdaad zeven leiders gearresteerd van de Baha'i in Iran, en daar is erg veel ruchtbaarheid aan gegeven in Baha'i-kringen en daarbuiten. Dat u zo vaag bent over deze feiten ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij deze religie.

Dat uw familie ten gevolge van de politieke activiteiten van uw broers door de Iraanse autoriteiten onder druk werd gezet en dat u geregeld werd opgeroepen om uitleg te verschaffen (CGVS 16/7/2010 p.17-18) is op zich niet ernstig genoeg om te worden beschouwd als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Hetzelfde kan gezegd worden van de aanhoudingen vanwege de Iraanse overheid wegens uw gedrag of kledingstijl. U kwam er immers telkens van af door een belofteverklaring te ondertekenen (CGVS 16/7/2010 p.18). Dat u veroordeeld bent tot het betalen van een boete nadat u een klacht had ingediend tegen een officier die u tijdens uw legerdienst zou hebben beledigd (CGVS 16/7/2010 p.19) is dat al evenmin. Overigens legde u van al deze zaken geen enkel begin van bewijs neer, waardoor uw verklaringen hieromtrent beperkt blijven tot louter blote

verklaringen. Aan deze beweringen kan echter nog weinig bewijskracht worden gehecht gezien uw hierboven reeds vastgestelde onwaarschijnlijke houding ten aanzien van de Belgische asielinstanties en uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande andere kernelementen van uw asielrelaas.

De activiteiten die u na uw aankomst in België heeft ontwikkeld dienen te worden geëvalueerd in het licht van de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de kernelementen uit uw asielrelaas (bekering tot Baha'i-geloof, actief als peshmerga in Irak). Deze doet vooraleerst ernstige vragen rijzen over uw algemene geloofwaardigheid en oprechtheid, en aldus ook over de oprechtheid van uw betrokkenheid bij deze activiteiten in België. Wat deze activiteiten - die beperkt bleven tot het bijwonen van enkele bijeenkomsten en manifestaties in België en Frankrijk - verder betreft dient ook nog te worden gewezen op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat veel Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen na hun vlucht om een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de V.S. en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden. U behoort duidelijk niet tot deze groep. Uw activiteiten in België waren tot op het laatste gehoor op het Commissariaat-generaal beperkt gebleven tot het louter deelnemen aan een aantal bijeenkomsten van de KDPI in Mechelen, twee manifestaties in Brussel en een bezoek aan het graf van Dr. Q. (...) in Parijs. U legde van deze activiteiten enkele foto's neer, waarvan er ook werden gepost op facebook door ene M. F. (...). U figureert echter op facebook onder het pseudoniem H. S. M. (...). Uw rol tijdens voornoemde manifestaties was eerder beperkt. U sprak noch de menigte toe, noch de pers of media, noch had u enige organiserende rol bij één van die demonstraties. U wist zelfs niet wie de manifestaties had bijeengeroepen. U kent evenmin de namen van de vijf Koerdische martelaren voor wiens lot u in Brussel manifesteerde (CGVS 16/7/2010 p.20-21). Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u of uw low profile activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitisch regime in uw geboorteland zouden worden aanzien en dus evenmin dat u bij een eventuele terugkeer het risico loopt geïsoleerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw deelname aan dergelijke acties in het buitenland. Bovendien kon u geen concrete aanwijzingen aanbrengen dat de Iraanse autoriteiten in uw geval op de hoogte zouden zijn van uw activiteiten in België (CGVS 16/7/2010 p.21). U hebt dan ook niet aangetoond dat u zich in dit verband kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u hierdoor een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

Tot slot kan met betrekking tot uw vrees bij terugkeer naar Iran ook gestraft te zullen worden voor uw illegaal vertrek uit Iran (CGVS 16/7/2010 p.20) worden opgemerkt dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat afgewezen Iraanse asielzoekers in principe geen risico op vervolging lopen wegens het feit Iran op illegale wijze te hebben verlaten. Zij kunnen in de praktijk meestal hoogstens een geldboete hiervoor krijgen.

Al de informatie waarop ik mij baseer is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.

De documenten die u heeft neergelegd zijn niet van dien aard om bovenstaande vaststellingen om te buigen. Uw geboortebokje en afzwaaikaart van het leger staven uw identiteit, nationaliteit en het feit dat u uw legerdienst hebt volbracht, maar daaraan wordt niet getwijfeld. De attesten i.v.m. uw studies en schoolresultaten alsook de attesten van worstelkampioenschappen tonen enkel uw schoolloopbaan en deelname aan dergelijke sportevenementen aan, maar hebben voorts geen enkele relevantie voor uw actuele vrees ten aanzien van Iran. De boekjes van de Baha'i bevestigen louter dat u contact hebt gezocht met deze gemeenschap, maar bewijzen op zich geenszins uw beweerdte bekering tot deze religie. De lijst van Koerdische martelaren uit de periode 1991-1997 heeft geen relevantie ten aanzien van uw persoonlijk vluchtrelaas. De foto's staven uw activiteiten in België, maar wijzigen niets aan bovenstaande bevindingen inzake uw laag profiel bij deze activiteiten en het risico op vervolging / ernstige schade dat u hierdoor zou lopen. Het attest van de KDPI en de lidkaart van de Baha'i kwamen reeds eerder aan bod.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en in een derde middel op de schending van de bewijslast, het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van fair-play en van de motiveringsplicht. Hiertoe gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

De Raad oordeelt dat ingevolge samenhang van voormelde middelen, waarbij verzoeker in elk middel zijn geloofsovertuiging aan bod laat komen, deze middelen samen dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoeker benadrukt dat aan zijn Baha'i geloof niet kan worden getwijfeld aangezien hij een lidkaart van deze geloofsgemeenschap voorlegt. Verzoeker betoogt dat verwerende partij op basis van een ontwijkend antwoord van de voorzitter van de VZW "Nationale Geestelijke Raad der Baha'i van België" heeft geoordeeld dat aan zijn verklaringen geen geloof kan worden gehecht, doch deze geenszins negatief heeft geantwoord. Hierop onmiddellijk besluiten dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is kan niet ernstig worden weerhouden en steunt op een onzorgvuldige feitenvinding. Bovendien moet worden gewezen op het feit dat verwerende partij om onduidelijke reden automatisch het antwoord van voormelde VZW in negatieve zin interpreteert. Een schending van het fair play beginsel ligt hier dan ook in vervat, aldus verzoeker.

2.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekers argument dat verwerende partij louter op basis van het voormeld ontwijkende antwoord zou hebben besloten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas feitelijke grondslag mist. Immers dient de motivering van verwerende partij betreffende het ongeloofwaardig bevinden van verzoekers Baha'i geloofsovertuiging als geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich dit element van de bestreden beslissing kunnen dragen. In hooforde motiveert verwerende partij het ongeloofwaardig

bevinden van verzoekers behoren tot de Baha'i geloofsgemeenschap op de vaststelling van talrijke flagrante onwetendheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van dit geloof. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker deze motivering ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd. Deze ongeloofwaardigheid wordt daarenboven nog versterkt door de vastgestelde tegenstrijdigheid dat verzoeker bij voormelde VZW verklaarde dat zijn burens in Iran Baha'i waren (administratief dossier, stuk 23, deel 2, p. 1) daar waar hij bij het verhoor op het Commissariaat-generaal voorhiel pas in contact te zijn gekomen met leden van de Baha'i door een vriend in het leger (administratief dossier, stuk 11, p. 21) en hij op het Commissariaat-generaal nooit enig gewag maakte van zijn burens. Ook deze vaststelling wordt door verzoeker volstrekt ongemoeid gelaten en derhalve eveneens als onbetwist en vaststaand beschouwd. De vaststelling dat de VZW "Nationale Geestelijke Raad der Baha'i van België", van wie in redelijkheid mag worden verwacht dat indien iemand echt Baha'i is deze VZW dit volmondig zal bevestigen, op de vraag naar de authenticiteit van het Baha'i lidmaatschap van verzoeker geen bevestigend antwoord geeft, doch enkel stelt dat verzoeker en zijn zus contact opnamen met de VZW en dat hun burens Baha'i waren, bevestigt het voormelde ongeloofwaardig bevinden van verzoekers geloofsovertuiging. Enig gebrek aan fair play is derhalve niet aan de orde en bovendien doet een schending van het beginsel van fair play zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont geenszins aan dat dit *in casu* is gebeurd. Tenslotte wijst de Raad betreffende de bijgebrachte lidkaart erop dat documenten kunnen worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van het voorgehouden asielaas, doch niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Waar verzoeker onder verwijzing naar de als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde internationale rapporten stelt dat de Baha'i ontegensprekelijk worden gediscrimineerd, niet openlijk hun overtuiging kunnen belijden, uitgesloten zijn van onderwijs en dat hun bezittingen zonder reden in beslag worden genomen, stelt de Raad vast dat gezien het ongeloofwaardig bevinden van verzoekers Baha'i aanhorigheid de beschrijving van de algemene toestand van de Baha'i in Iran niet dienend is.

2.2.4.1. Verzoeker drukt zijn verontwaardiging uit over het feit dat wanneer hij dan wel een bewijs voorlegt van de KDPI uit Parijs dit onmiddellijk door verwerende partij wordt afgedaan als zijnde uiterst gesolliciteerd. Bovendien voegt verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift een stuk toe dat zijn verblijf in het KDPI kamp in Koya bewijst (bijlage 7).

2.2.4.2. Ook betreffende de motivering van verwerende partij aangaande de ongeloofwaardigheid van verzoekers betrokkenheid bij de KDPI wijst de Raad erop dat alle elementen van deze motivering als geheel dienen te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich dit onderdeel van de bestreden beslissing kunnen dragen. Vooreerst stelt verwerende partij vast dat verzoekers bewering in Koya een opleiding te hebben gevolgd tot peshmerga en dit zonder lid te zijn van deze partij flagrant strijdig is aan de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat een dergelijke opleiding enkel wordt gegeven aan leden van de KDPI die daarenboven voorafgaandelijk diepgaand worden gescreend. Deze informatie benadrukt dat het onmogelijk is peshmerga te worden zonder effectief lid te zijn van deze organisatie (stuk 23, deel 1, CEDOCA-antwoorddocument van 26 oktober 2010 met referte IR2010-027w). Voormelde vaststelling en de vaststelling dat verzoeker onwetend is over de situatie in het kamp te Koya en in Irak – wisselkoersen, televisiezender, nieuwsfeiten – die bovendien door verzoeker ongemoeid worden gelaten waardoor deze eveneens als onbetwist en vaststaand worden beschouwd, doen terecht besluiten tot het gesolliciteerd karakter van het door verzoeker bijgebracht schrijven van de KDPI te Parijs van 18 januari 2010. Immers daar verzoeker staande houdt peshmerga te zijn, wat het hoogste niveau is in het lidmaatschap van de KDPI (administratief dossier, stuk 23, deel 1) en zijn eigen organisatie dit duidelijk niet wil bevestigen kan door verwerende partij terecht worden besloten tot het gesolliciteerd karakter van voormelde brief waarin enkel wordt gewag gemaakt sympathisant te zijn van deze organisatie. Daarenboven merkt de Raad op dat voormeld schrijven van de KDPI een faxbericht betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Hetzelfde moet worden gesteld betreffende het door verzoeker bijgebrachte bewijs van zijn verblijf in het KDPI-kamp in Koya (bijlage 7 van het verzoekschrift) daar ook dit document een fotokopie betreft. De motivering van verwerende partij betreffende het ongeloofwaardig bevinden van verzoekers betrokkenheid bij de KDPI blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.5. Waar verzoeker opwerpt dat zijn ervaringen in zijn jeugd jaren eveneens door zijn zus, die in België de status van vluchteling werd toegekend, werden meegemaakt, doch verwerende partij de verklaringen van zijn zus en zijn verklaringen niet aan elkaar heeft getoetst, wijst de Raad erop dat

desbetreffende verklaringen van verzoeker – wat eveneens geldt voor het incident tijdens de legerdienst – door verwerende partij niet als ongeloofwaardig worden beschouwd – doch onvoldoende bewijskrachtig zijn naar het voorgehouden asielrelaas toe daar aan de meest wezenlijke elementen die in een rechtstreeks oorzakelijk verband staan tot verzoekers vlucht, zijnde zijn betrokkenheid bij de KDPI en zijn geloofsovertuiging, geen enkel geloof kan worden gehecht – waardoor een aftoetsen aan de verklaringen van zijn zus niet dienstig is. Betreffende verzoekers ervaringen in zijn jeugd jaren motiveert verwerende partij het volgende: *“Dat uw familie ten gevolge van de politieke activiteiten van uw broers door de Iraanse autoriteiten onder druk werd gezet en dat u geregeld werd opgeroepen om uitleg te verschaffen (CGVS 16/7/2010 p.17-18) is op zich niet ernstig genoeg om te worden beschouwd als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Hetzelfde kan gezegd worden van de aanhoudingen vanwege de Iraanse overheid wegens uw gedrag of kledingstijl. U kwam er immers telkens van af door een belofteverklaring te ondertekenen (CGVS 16/7/2010 p.18).”*. Ook deze motivering wordt door verzoeker ongemoeid gelaten waardoor deze eveneens als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

2.2.6. Waar verzoeker meent dat verwerende partij hem disproportionele eisen oplegt met betrekking tot de bewijsplicht stelt de Raad evenwel vast dat verwerende partij nergens eist dat bepaalde onderdelen van het voorgehouden asielrelaas van een bewijs zouden worden voorzien. Wel stelt verwerende partij betreffende de ervaringen in de jeugd jaren en het legerincident dat dit *“blote verklaringen”* betreffen waarvoor geen begin van bewijs wordt bijgebracht, doch beschouwt zij deze niet als ongeloofwaardig zoals reeds gesteld onder punt 2.2.5.. Betreffende de inval in het huis waar de Baha'i ontmoetingen doorgingen merkt verwerende partij op, na de vaststelling van flagrante tegenstrijdigheden en onwetendheden die terecht doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van dit gegeven, dat geen begin van bewijs wordt bijgebracht waardoor de vaststelling van de ongeloofwaardigheid op generlei wijze kan worden betwijfeld.

Tenslotte wijst de Raad erop dat documenten kunnen worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas, doch niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.2.7. Het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas verhindert terecht verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 23) en dat verzoeker tijdens de diverse gehoren op het Commissariaat-generaal de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.



2.2.10. De middelen zijn ongegrond. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Ten aanzien van verzoeker kan er geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT